

‘Je wist zeker al dat ze daar waren,’ fluisterde Kahlan terwijl ze zich naar hem toe boog.

Vanwege de invallende duisternis kon ze met moeite de gedaanten onderscheiden van drie zwartpuntrazen die klapwiekend hun nachtelijke jacht inzetten. Daarom was hij stil blijven staan. Dat was wat zijn aandacht gevangen hield. De anderen wachtten in een onbehaaglijke stilte af.

‘Ja,’ zei Richard. Zonder zich om te draaien gebaarde hij achter zich. ‘Daarachter zitten er nog twee.’

Snel liet Kahlan haar blik over de donkere rotsblokken glijden, maar ze zag niets.

Met twee vingers greep Richard losjes de zilveren knop van zijn zwaard en trok het een paar duimen op om zich ervan te vergewissen dat hij het onbelemmerd uit de schede kon trekken. Een laatste flikkering van amberkleurig licht gleed over zijn gouden mantel toen hij het zwaard weer in de schede liet zakken. In de snel invallende duisternis leek zijn gewoonlijk zo lange, krachtige verschijning te vervluchtigen tot een schim.

Precies op dat moment vlogen nog twee van de kolossale vogels over het reisgezelschap heen. Een van de vogels hief een doordringend gekrijs aan, zwenkte en beschreef met wijd uitgespreide vlerken een scherpe bocht. Daarna cirkelde hij eenmaal om de vijf mensen heen, alsof hij hen goed in zich wilde opnemen, en wiekte toen met krachtige vleugelslagen weg om zijn snel westwaarts trekkende soortgenoten in te halen.

Deze nacht zouden ze meer dan genoeg voedsel kunnen vinden.

Kahlan zag dat Richard ze nakeek en veronderstelde dat hij aan de halfbroer dacht, van wie hij het bestaan tot voor kort niet had kunnen vermoeden. Die broer lag nu een barre dagtocht westwaarts op een plaats die zo blootgesteld was aan de verzengende zon dat slechts weinigen zich daar ooit waagden. Nog minder mensen keerden terug. Maar de gloeiende hitte was niet het ergste van alles geweest.

Achter de desolate laagvlakten tekende een eenzame bergkim zich zwart tegen het kwijnende licht af, alsof die door de oven van de onderwereld zelf was verkoold. Even donker als de bergketen, even onverbiddelijk en even gevaarlijk, joeg de zwerm vogels het schemerlicht na.

Jennsen stond naast Richard en keek ze verwonderd na. ‘Wat in ’s hemelsnaam...’

‘Zwartpuntrazen,’ zei Richard.

Jennsen overpeinsde de onbekende naam. ‘Ik heb vaak haviken en valken en dat soort vogels gezien,’ zei ze na een poosje. ‘Maar roofvogels die ’s nachts jagen heb ik nog nooit gezien, behalve uilen. En dit zijn geen uilen.’

Terwijl Richard naar de razen keek, raapte hij gedachteloos kiezelsteentjes op uit het brokkelige rotsuitsteeksel naast hem en liet die in zijn hand ratelen. ‘Voordat ik hier kwam, had ik ze ook nog nooit gezien. De mensen die we hebben gesproken, zeiden dat ze hier pas één of twee jaar geleden zijn opgedoken; hoe lang precies hangt af van wie je spreekt. Maar allemaal waren ze het erover eens dat ze vóór die tijd nog nooit razen hadden gezien.’

‘De laatste paar jaar...’ verwonderde Jennsen zich hardop.

Met enige tegenzin herinnerde Kahlan zich de verhalen, de geruchten en de gefluisterde beweringen die ze hadden gehoord.

Richard wierp de kiezelsteentjes terug op het met stenen bedekte pad. ‘Ik denk dat ze aan valken verwant zijn.’

Jennsen knielde om haar bruine geit Betty te aaien, die zich tegen haar rokken schurkte. ‘Het kunnen geen valken zijn.’ Betty’s twee kleine witte geitjes, die meestal ronddartelden, melk dronken of sliepen, zochten nu stilletjes beschutting onder de bolle buik van hun moeder. ‘Ze zijn te groot voor valken. Ze zijn groter dan haviken, groter dan steenarenden. Geen enkele valk is zo groot.’

Uiteindelijk wendde Richard zijn blik van de vogels af en bukte zich om de trillende tweeling te troosten. Het ene geitje gluurde

angstvallig naar hem op, verlangend naar geruststelling, terwijl het zijn roze tongetje al had uitgestoken om hem te likken voordat het een zwart hoefje in zijn hand liet rusten. Met een duim aaide Richard het spichtige witbehaarde pootje van het geitje.

Een glimlach verzachtte zijn gelaatstrekken. ‘Wou je zeggen dat je liever je ogen sluit voor wat je zojuist hebt gezien?’

Jennsen streek Betty’s hangende oren glad. ‘Mijn opstaande nekhartjes vertellen me dat ik wel moet geloven dat ik ze heb gezien.’

Richard liet zijn onderarm op zijn knie rusten terwijl hij naar de onheilspellende kim blikte. ‘Die razen hebben een glad lijf met een ronde kop en lange puntige vlerken en ze lijken op de valken die ik heb gezien. Als ze zweven waaiert hun staart vaak uit, maar in de vlucht is hij smal.’

Jennsen knikte, alsof ze bekend was met de kenmerken die hij opsomde. Voor Kahlan was een vogel gewoon een vogel. Maar deze vogels, met rode strepen op de borst en karmozijn onder aan hun slagpennen, was ze gaan herkennen.

‘Ze zijn snel, sterk en agressief,’ voegde Richard eraan toe. ‘Ik heb gezien hoe er eentje moeiteloos achter een prairievalk aan zat en die met zijn klauwen zo uit de lucht griste.’

Jennsen zweeg, alsof ze erg onder de indruk was van dit verhaal. Richard was in de uitgestrekte bossen van Westland opgegroeid en later woudloper geworden. Hij wist veel van het buitenleven en van dieren. Zo’n opvoeding kwam Kahlan exotisch voor. Zelf was ze in een paleis in het Middenland opgegroeid. Heerlijk vond ze het om van Richard over de natuur te leren en zijn enthousiasme te delen over de wonderen van de wereld en het leven. Vanzelfsprekend was hij allang meer dan alleen maar een woudloper. Het leek een mensenleven geleden sinds ze hem voor het eerst in die bossen van hem had ontmoet, maar in werkelijkheid waren er ternauwernood tweeënhalf jaar verstreken.

Het huis waar Richard zijn jongensjaren had doorgebracht en de statige verblijven van Kahlans jeugd hadden ze nu ver achter zich gelaten. Als ze het voor het kiezen hadden, zouden ze het liefst op een van die plekken zijn, of waar dan ook, als het maar niet hier was. Maar ze waren tenminste samen.

Na alles wat zij en Richard hadden doorstaan – de gevaren, het leed, het hartzeer om het verlies van vrienden en geliefden – ge-

noot Kahlan angstvallig van elk moment met hem, zelfs al bevonden ze zich midden in vijandelijk gebied.

Niet alleen hadden ze nog maar pas geleden ontdekt dat Richard een halfbroer had, maar hij bleek bovendien nog een halfzuster te hebben: Jennsen. Van hun ontmoeting de vorige dag hadden ze begrepen dat ook zij in de bossen was opgegroeid. Het was hartverwarmend om haar eenvoudige, oprechte vreugde te zien toen ze beseftte dat ze een bloedverwant bezat met wie ze veel gemeen had. Jennsens fascinatie met haar nieuwe grote broer was zo mogelijk nog groter dan haar kinderlijke nieuwsgierigheid naar Kahlan en haar mysterieuze opvoeding in het Paleis van de Belijdsters in de afgelegen stad Aydindril.

Jennsen had een andere moeder dan Richard, maar allebei waren ze door dezelfde wrede tiran, Darken Rahl, verwekt. Jennsen was jonger, amper twintig, met hemelsblauwe ogen en rode lokken tot over haar schouders. Van Darken Rahl had ze enkele genadeloos perfecte gelaatstrekken geërfd, maar onder invloed van haar genen van moederskant en haar aangeboren argeloosheid hadden die zich tot een betoverende vrouwelijkheid ontplooid. Hoewel Richards adelaarsblik van zijn afstamming van Rahl getuigde, straalden zijn gelaat en zijn voorkomen toch iets eigens uit dat zich vooral openbaarde in zijn grijze ogen.

‘Ik heb valken kleine dieren aan stukken zien scheuren,’ zei Jennsen. ‘Aan een dermate grote valk wil ik liever niet eens denken, laat staan aan vijf van die monsters.’

Haar geit Betty leek haar gevoelens te delen.

‘Vannacht houden we om beurten de wacht,’ zei Kahlan als reactie op Jennsens onuitgesproken angst. Hoewel dat bepaald niet de enige reden was, was dat voldoende.

In de beklemmende stilte stegen uit de levenloze rotsen om hen heen gloeiende golven van hitte op. Het was een zware dagtocht geweest vanuit de verlaten vallei en door het omringende laagland, maar niemand had over het meedogenloze tempo geklaagd. De folterende hitte had Kahlan echter een bonkende hoofdpijn bezorgd. Ook al was ze doodmoe, ze wist dat Richard de afgelopen dagen veel minder slaap had gekregen dan de rest van het gezelschap. In zijn ogen stond uitputting te lezen, maar zijn schreden waren nog kwiek.

Kahlan beseftte toen waarom haar zenuwen zo gespannen waren;

het kwam door de stilte. Er was geen gekef van prairiehonden, geen wolvengejank in de verte, geen gefladder van vleermuizen, geen geritsel van wasberen, geen gekrabbel van een woelmuis – niet eens het zoemen en tjirpen van insecten. Vroeger betekende het stilvallen van die geluiden dat er gevaar dreigde. Hier was het doodstil omdat er niets leefde; geen prairiehonden, wolven, vleermuizen of muizen, zelfs geen kevers. Slechts weinig levende wezens waagden zich ooit in dit barre land. Hier was de nacht even geluidloos als de sterren.

Ondanks de hitte voelde Kahlan door de drukkende stilte een koude rilling over haar rug lopen.

Ze tuurde opnieuw naar de razen die nog vaag afstaken tegen de paarse gloed aan de westelijke hemel. Ook zij wilden niet lang in deze woestenijs blijven waar ze niet thuishoorden.

‘Griezelig om zo’n eng beest tegen te komen wanneer je niet eens weet dat er zoiets bestaat,’ zei Jennsen. Met haar mouw veegde ze het zweet van haar voorhoofd en veranderde van onderwerp. ‘Ik heb wel eens gehoord dat een roofvogel die aan het begin van een reis boven je hoofd cirkelt, een waarschuwing is.’

Cara, die tot nog toe had gezwegen, boog zich naar Kahlan toe. ‘Wacht maar tot ze te dichtbij komen, dan ruk ik hun vervloekte veren wel uit.’ Lange blonde haren, in de traditionele vlecht van haar beroep, omlijstten Cara’s verhitte gelaat. ‘Dan zullen we wel eens zien wat voor kwaad voorteken ze zijn.’

Telkens wanneer ze de enorme vogels ontwaarde, werd Cara’s blik zo donker als de razen zelf. Dat ze evenals de anderen, met uitzondering van Richard, van top tot teen in een beschermende zwartgazen sluier was gehuld, maakte haar verschijning des te angstaanjagender. Toen Richard onverwachts de heerschappij had geërfd, had hij tot zijn verbazing ontdekt dat Cara en haar zuster-Mord-Sith bij die erfenis hoorden.

Richard liet de geitjes naar hun waakzame moeder terugkeren en stond op, met zijn duimen om zijn dikke leren gordel gekromd. De brede, met leer afgezette zilveren boorden met gekoppelde ringen en eigenaardige symbolen aan zijn polsen leken het laatste schemerlicht op te vangen en te weerkaatsen. ‘Ik zag een keer een havik die aan het begin van een reis boven me cirkelde.’

‘En wat gebeurde er?’ vroeg Jennsen ernstig, alsof zijn verklaring voorgoed met het oude bijgeloof zou afrekenen.

Richards glimlach verbreedde zich tot een grijns. ‘Ik ben uiteindelijk met Kahlan getrouwd.’

Cara sloeg haar armen over elkaar. ‘Dat bewijst alleen maar dat het een waarschuwing voor de Biechtmoeder was, niet voor u, Meester Rahl.’

Richard sloeg teder zijn arm om Kahlans middel. Ze glimlachte eveneens terwijl ze zich als reactie op zijn woordeloze gebaar aan zijn omhelzing overgaf. Dat ze door die tocht man en vrouw waren geworden, leek nog wonderbaarlijker dan ze ooit had durven dromen. Vrouwen zoals zij – Belijdsters – durfden niet van de liefde te dromen. Vanwege Richard had zij het toch gewaagd, en de liefde gevonden.

Kahlan huiverde bij de herinnering aan de vreselijke tijd toen ze dacht dat hij dood was, of erger. Hoe vaak had ze er niet naar gehunkerd om bij hem te zijn, om zijn warme aanraking te kunnen voelen, of om enkel maar de opluchting te smaken van de zekerheid dat hij in veiligheid was.

Jennsen wierp een vluchtige blik naar Richard en Kahlan en zag dat ze allebei Cara’s vermaning als vriendschappelijk geplaag hadden opgevat. Kahlan vermoedde dat vooral iemand uit het land D’Hara zoals Jennsen, het eigenaardig zou vinden dat Cara grappjes tegen Richard maakte. Bewakers werden niet geacht met hun meester te spotten, vooral niet wanneer het om Meester Rahl ging, de meester van D’Hara.

Het was altijd de onvoorwaardelijke plicht van de Mord-Sith geweest om Meester Rahl met hun leven te beschermen. Op een tegendraadse manier was Cara’s oneerbiedigheid jegens Richard juist een viering van haar vrijheid; zo bewees ze hulde aan degenen die haar die vrijheid had geschonken.

De Mord-Sith hadden uit vrije wil besloten Richards trouwste beschermers te zijn. Ze hadden Richard geen keus gelaten. Vaak sloegen ze weinig acht op zijn bevelen, tenzij ze die belangrijk genoeg achtten. Ze waren nu immers vrij om te doen wat voor hen belangrijk was. En wat de Mord-Sith bovenal belangrijk vonden, was Richards veiligheid.

Na verloop van tijd was Cara, de alomtegenwoordige lijfwacht, steeds meer bij de familie gaan behoren. Nu was die familie plotseling uitgebreid.

Jennsen op haar beurt voelde zich geroerd dat ze welkom bleek

te zijn. Uit wat ze tot dusver hadden begrepen, was Jennsen in een schuilplaats opgegroeid, altijd bang dat de vorige Meester Rahl, haar vader, haar zou vinden en vermoorden, zoals hij alle door hem gevonden nakomelingen had vermoord die niet beschikten over de gave.

Richard gebaarde naar Tom en Friedrich die met de wagen en paarden achteraan liepen dat ze hier zouden overnachten. Tom hief zijn arm ter bevestiging en begon toen zijn span los te haken. Toen ze de razen niet meer in de donkere ruimte van de westelijke hemel kon zien, wendde Jennsen zich weer tot Richard. ‘Ik neem aan dat hun veren in zwart gedoopt zijn.’

Voordat Richard kon antwoorden, sprak Cara met fluwelen stem waarin onverholen dreiging doorklonk: ‘Ze zien eruit alsof de dood zelf van de punten van hun veren af druipt – alsof de Wachter van de onderwereld hun vileine slagpennen heeft gebruikt om een terechtstellingsbevel mee te tekenen.’

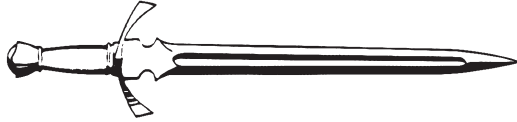
Het vervulde Cara met walging als ze de vogels in de nabijheid van Richard of Kahlan zag. Kahlan dacht er hetzelfde over.

Jennsen wendde haar blik van Cara’s verhitte gelaat af. Ze verwoordde haar vermoeden voor Richard.

‘Bezorgen ze jullie soms... moeilijkheden?’

Kahlan drukte haar vuist in haar buik, tegen de pijnlijke angst die de vraag had opgewekt.

Richard keek recht in Jennsens bezorgde ogen. ‘De razen volgen ons spoor.’

Jennsen fronste haar wenkbrauwen. ‘Wat?’
Richard gebaarde van Kahlan naar zichzelf. ‘De razen, ze achtervolgen ons.’

‘Bedoel je dat ze je tot in deze woestijn zijn gevolgd? Dat ze je in de gaten houden en wachten tot je van dorst dood neervalt of zo, zodat ze je botten schoon kunnen pikken?’

Langzaam schudde Richard zijn hoofd. ‘Nee, ik bedoel dat ze ons volgen zodat ze weten waar we zijn.’

‘Ik snap niet hoe je daar zo zeker van kunt...’

‘We weten het zeker,’ snauwde Cara. Haar welgevormde lichaam was even tener en glad, en maakte net zo’n agressieve indruk als dat van de razen. Doordat ze zich hulde in de zwarte gewaden van het nomadenvolk dat soms aan de rand van de uitgestrekte woestijn rondtrok, zag ze er bovendien even onheilspellend uit. Met de rug van zijn hand tegen haar schouder duwde Richard Cara voorzichtig naar achteren terwijl hij vervolgde: ‘Dat waren we net aan het onderzoeken toen Friedrich ons vond en ons over jou vertelde.’

Jennsen keek achterom naar de twee mannen met de wagen. Het schijfje maan dat boven het zwarte gordijn van de bergen in de verte zweefde, verschaftte Kahlan precies genoeg licht om te kunnen zien dat Tom bezig was de trekstrengen van zijn grote trekpaarden te verwijderen. Ondertussen zadelde Friedrich de andere paarden af.

Jennsen keek Richard onderzoekend aan. ‘Wat heb je tot dusver kunnen ontdekken?’

‘We hebben eigenlijk niet de kans gekregen om veel te ontdekken. Oba, onze onvermoede halfbroer die daarginds dood ligt, heeft ons nogal afgeleid toen hij ons probeerde te vermoorden.’ Richard haakte een waterzak van zijn gordel. ‘Maar de razen houden ons nog steeds in de gaten.’

Hij gaf zijn waterzak aan Kahlan, aangezien zij de hare aan haar zadel had laten hangen. Het was uren geleden sinds ze voor het laatst waren gestopt. Ze was moe van het rijden, en uitgeput van het lopen toen ze de paarden moesten laten rusten.

Kahlan zette de waterzak aan haar lippen, om er enkel weer aan te worden herinnerd hoe smerig lauw water eigenlijk smaakte. Maar ze hadden tenminste water. Zonder water lag de dood al snel op de loer in de meedogenloze hitte van de schijnbaar eendeloze, dorre vlakke rond de verlaten plek die de Zuilen der Scheping werd genoemd.

Jennsen liet het riempje van haar waterzak van haar schouder glijden voordat ze aarzelend opnieuw begon te spreken. ‘Ik weet hoe gemakkelijk het is om iets verkeerd te interpreteren. Kijk maar hoe ik me voor de gek liet houden toen ik dacht dat jullie me wilden vermoorden, net als Darken Rahl. Dat geloofde ik echt. Er waren zoveel dingen die dat volgens mij bevestigden, maar ik had het helemaal mis. Ik denk dat ik gewoon zo benauwd was dat het waar zou zijn dat ik het geloofde.’

Richard en Kahlan wisten allebei dat het niet Jennsens schuld was – zij was enkel een middel voor anderen geweest om Richard te pakken te krijgen – maar er was wel veel kostbare tijd verspild. Jennsen nam een lange teug. Met haar gezicht nog in een grimas vanwege de vieze watersmaak, gebaarde ze met de omhooggeheven waterzak naar de lege woestijn achter hen. ‘Ik bedoel, veel leeft daar niet – het zou best kunnen dat de razen honger hebben en gewoon afwachten om te zien of je daarginds doodgaat. En omdat ze maar blijven kijken en wachten, ben jij je gaan inbeelden dat er meer achter zit.’ Ze wierp Richard een bedeesde blik toe, die vergezeld ging van een glimlach, alsof ze hoopte daarmee de vermaning als een doodgewone opmerking te verhullen. ‘Mischien is dat alles.’

‘Ze wachten helemaal niet af of we daarginds doodgaan,’ zei Kahlan die een eind aan het gesprek wilde maken zodat ze konden eten en Richard even kon slapen. ‘Ze hielden ons al in de gaten

voordat we hiernaartoe moesten komen. Ze houden ons al in de gaten vanaf de bossen in het noordoosten. Laten we nou maar wat gaan eten en...'

'Maar waarom dan? Zo gedragen vogels zich toch niet? Waarom zouden ze zoiets doen?'

'Ik denk dat ze ons in opdracht van iemand in de gaten houden,' zei Richard. 'Om precies te zijn, ik denk dat iemand ze gebruikt om op ons te jagen.'

Kahlan had diverse volken in het Middenland gekend die met valken jaagden, van eenvoudige stammen in de wildernis tot nobele volken in machtige steden. Maar dit was anders. Ook al begreep ze niet precies wat Richard bedoelde, laat staan de redenen voor zijn overtuiging, ze wist dat hij het niet in de gebruikelijke betekenis had bedoeld.

Midden in een volgende teug hield Jennsen op met drinken toen ze besepte waar hij op doelde. 'Dus daarom heb je op de open plekken op het pad steentjes gestrooid.'

Richard glimlachte ter bevestiging. Hij pakte zijn waterzak toen Kahlan die teruggaf. Cara keek hem fronsend aan terwijl hij een gulzige slok nam.

'U hebt steentjes op het pad gestrooid? Waarom?'

Jennsen gaf gretig antwoord voor hem. 'De open rotsvlakten worden door de wind schoongewaaid. Hij heeft ervoor gezorgd dat niemand ons ongemerkt in het donker kan besluipen. Als iemand over de steentjes loopt die hij op de open plekken heeft gestrooid, zal het geknars ons waarschuwen.'

Met een frons keek Cara Richard vragend aan. 'Echt?'

Hij haalde zijn schouders op en gaf haar de waterzak zodat zij de hare niet van onder haar woestijngewaad hoefde op te vissen. 'Gewoon een extra voorzorgsmaatregel voor het geval er iemand in de buurt is die onvoorzichtig is. Soms houden mensen geen rekening met eenvoudige dingen en tuinen ze erin.'

'Maar jij niet,' zei Jennsen. Ze haakte het riempje van de waterzak weer over haar schouder vast. 'Jij denkt zelfs aan de eenvoudige dingen.'

Richard grinnikte zachtjes. 'Als je denkt dat ik nooit fouten maak, Jennsen, dan heb je het mis. Hoewel het gevaarlijk is om ervan uit te gaan dat iemand met slechte bedoelingen dom is, kan het geen kwaad om wat steentjes te strooien voor het geval hij denkt

dat hij ons in het donker over de kale rotsen kan besluipen zonder gehoord te worden.'

Van enige vrolijkheid viel niets meer te bespeuren toen Richard naar het westen keek, waar de sterren nog aan de hemel moesten verschijnen. 'Maar ik ben bang dat op de grond gestrooide steentjes niks uithalen tegen ogen die ons in het donker beloeren.' Iets opgewekter keerde hij zich om naar Jennsen, alsof hij zich weer herinnerde dat hij het tegen haar had. 'Nou ja, iedereen maakt wel eens fouten.'

Plagerig veegde Cara de waterdruppeltjes van haar lippen en gaf Richard zijn waterzak terug. 'Meester Rahl maakt altijd fouten, vooral eenvoudige. Daarom heeft hij mij nodig.'

'Is dat zo, dame?' zei Richard berispelend en griste de waterzak uit haar hand. 'Als jij mij niet steeds "hielp" om uit de problemen te blijven, zouden we nu niet door zwartpuntrazen worden geschaadwd.'

'Wat had ik anders moeten doen?' flapte Cara eruit. 'Ik wou alleen maar helpen – ik wou jullie allebei beschermen.' Haar glimlach was weggekijnd. 'Het spijt me, Meester Rahl.'

Richard zuchtte. 'Dat weet ik,' gaf hij toe en kneep haar geruststellend in de schouder. 'We vinden er wel iets op.'

Richard keerde zich weer naar Jennsen. 'Iedereen maakt wel eens fouten. Uit de manier waarop je met je fouten omgaat, blijkt je karakter.'

Jennsen knikte terwijl ze daarover nadacht. 'Mijn moeder was altijd bang dat ze een fout zou maken die ons het leven kon kosten. Ze deed precies wat jij doet, voor als de mannen van mijn vader ons probeerden te besluipen. We woonden in de bossen, dus strooide ze in plaats van steentjes dorre twijgjes om ons heen.'

Jennsen speelde met een haarlok terwijl ze in sombere gedachten verzonk. 'Het regende, die avond dat ze kwamen. Als die mannen op twijgjes hadden gestapt, zou ze het niet eens hebben gehoord.' Ze liet haar trillende vingers over het zilveren heft van het mes aan haar gordel glijden. 'Ze waren groot, ze overrompelden haar, maar toch kreeg ze er een te pakken voordat ze...'

Darken Rahl wou Jennsen dood hebben omdat ze zonder de gave was geboren. Iedere heerser van dat geslacht bracht nakomelingen zoals zij om het leven. Richard en Kahlan vonden dat ie-

der mens recht heeft op een eigen leven, en dat iemands afstamming geen afbreuk aan dat recht doet.

Jennsen sloeg gekweld haar blik naar Richard op. ‘Ze heeft er een te pakken gekregen voordat ze haar vermoordden.’

Met zijn ene arm trok Richard Jennsen teder naar zich toe. Ze begrepen allemaal hoe verschrikkelijk zo’n verlies was. De man die Richard liefdevol had grootgebracht, was door Darken Rahl zelf vermoord. Darken Rahl had alle Zuster-Belijdsters van Kahlan laten ombrengen. Maar de moordenaars van Jennsens moeder waren soldaten van de Imperiale Orde die waren gestuurd om haar te misleiden, om te moorden zodat zij zou denken dat Richard achter haar aan zat.

Kahlan voelde een wanhopige golf van hulpeloosheid bij de gedachte aan wat hen allen te wachten stond. Ze wist hoe het voelde om alleen te zijn, angstig en overweldigd door sterke mannen die waren vervuld van blind vertrouwen en lust naar bloed; mannen die vurig geloofden dat de verlossing van de mensheid met een slachtpartij gepaard moest gaan.

‘Ik zou er alles voor over hebben om haar te laten weten dat jij die soldaten niet hebt gestuurd.’ In Jennsens zachte stem klonk de mismoedigheid door over het verlies dat ze moest dragen, met zijn nasleep van verpletterende eenzaamheid waarvoor geen remedie bestond. ‘Ik wou dat mijn moeder de waarheid had kunnen weten. Hoe jullie tweeën werkelijk zijn.’

‘Ze is bij de goede geesten en heeft eindelijk de eeuwige rust gevonden,’ fluisterde Kahlan met medeleven, ook al had ze nu een reden om aan dat soort overtuigingen te twijfelen.

Jennsen knikte en veegde met haar vingers over haar wang. ‘Welke fout heb jij gemaakt, Cara?’ vroeg ze ten slotte.

In plaats van kwaad te worden over die vraag, misschien omdat die uit onschuldig medeleven was gesteld, antwoordde Cara met beschroomde openhartigheid: ‘Dat heeft te maken met het probleempje dat we al eerder hebben genoemd.’

‘Je bedoelt dat ding dat je me wilt laten aanraken?’

Bij het schijnsel van de maansikkel kon Kahlan zien dat Cara’s frons terugkeerde. ‘En hoe eerder, hoe beter.’

Richard wreef met zijn vingertoppen over zijn voorhoofd. ‘Daar ben ik niet zo zeker van.’

Ook Kahlan vond Cara’s idee wat simplistisch.

Wanhopig hief Cara de armen op. ‘Maar Meester Rahl, we kunnen het er toch niet bij laten zitten...’

‘Laten we ons kamp opslaan voordat het pikdonker is,’ beval Richard op rustige toon. ‘Wat we nu nodig hebben is voedsel en slaap.’

Deze keer zag Cara het nut van zijn bevelen in en protesteerde dan ook niet. Toen Richard eerder in zijn eentje op verkenning was gegaan, had ze Kahlan toevertrouwd dat ze zich zorgen maakte over hoe afgemat hij eruitzag. Omdat er genoeg andere mensen waren, stelde ze voor hem die nacht niet wakker te maken voor de aflossing van de wacht.

‘Ik zal de omgeving doorzoeken,’ zei Cara, ‘zodat we zeker weten dat er niet nog meer van die vogels op een rots naar ons zitten te loeren met hun zwarte ogen.’

Jennsen spiedde om zich heen, alsof ze vreesde dat een zwartpuntraas zich vanuit het duister op hen zou storten.

Hoofdschuddend verwierp Richard Cara’s plan. ‘Voorlopig zijn ze verdwenen.’

‘Jij zei dat ze je achtervolgden.’ Jennsen aaide Betty’s nek toen de geit zacht tegen haar aanstootte om troost te zoeken. De tweeling hield zich nog altijd schuil onder de bolle buik van hun moeder. ‘Ik heb ze nu pas voor het eerst gezien. Gisteren waren ze er nog niet, en eerder vandaag ook niet. Ze zijn pas vanavond voor het eerst verschenen. Als ze je echt achtervolgden, zouden ze vast niet zo’n poos verdwijnen. Dan zouden ze de hele tijd bij je in de buurt moeten blijven.’

‘Ze kunnen ons een tijdlang met rust hebben gelaten om te jagen, of om ons aan het twijfelen te brengen over hun ware bedoelingen. En als wij door blijven lopen, kunnen ze ons gemakkelijk vinden wanneer ze terugkomen. Dat is het voordeel van zwartpuntrazen; ze hoeven ons niet de hele tijd in de gaten te houden.’

Jennsen zette haar vuisten in haar zij. ‘Maar hoe kun je er in vredesnaam zo zeker van zijn dat ze je achtervolgen?’ Met haar hand wees ze in de duisternis. ‘Je ziet zo vaak dezelfde soorten vogels. Je ziet raven, mussen, ganzen, vinken, kolibries, duiven – hoe weet je dat die je niet achtervolgen en de zwartpuntrazen wel?’

‘Dat weet ik nu eenmaal,’ zei Richard terwijl hij zich omdraaide en naar de wagen achter hen keek. ‘Laten we nou maar onze spullen pakken en het kamp opslaan.’

Kahlan greep Jennsen bij de arm toen ze hem achterna wilde lopen om opnieuw haar bezwaren kenbaar te maken. ‘Laat hem voor vannacht maar met rust, Jennsen.’ Vragend trok Kahlan een wenkbrauw op. ‘Toe? In ieder geval wat dit betreft.’

Kahlan was er vrij zeker van dat de zwartpuntrazen hen werkelijk achtervolgden, maar haar eigen zekerheid deed er niet zozeer toe. In dit soort gevallen vertrouwde ze liever op Richard. Kahlan was ervaren in staatsaangelegenheden, formaliteiten, ceremoniën en het koningschap; ze was vertrouwd met verschillende culturen, de oorsprong van oude twisten tussen landen en de geschiedenis van verdragen; en ze was onderlegd in vele talen, waaronder de tweeslachtige taal van de diplomatiek. Op zulke terreinen vertrouwde Richard haar op haar woord wanneer ze haar mening gaf.

In zulke wonderlijke zaken als zonderlinge vogels die hen achtervolgden, wist ze wel beter dan Richards raad in twijfel te trekken. Kahlan wist ook dat hij nog niet alle antwoorden had. Ze had hem wel eens eerder zo gezien; afstandelijk en teruggetrokken, alsof hij worstelde om de belangrijke verbanden te doorgronden en de patronen in relevante details die alleen hij kon zien. Ze wist dat ze hem wat dit betreft met rust moesten laten. Als iemand bij hem op antwoorden aandrong voordat hij die had, zou hem dat alleen afleiden van wat hem te doen stond.

Terwijl ze Richard nakeek toen hij wegliep, dwong Jennsen zich om instemmend te glimlachen. Daarna sperde ze haar ogen open, alsof ze door een gedachte werd getroffen. Ze boog zich naar Kahlan toe en fluisterde: ‘Heeft het met magie te maken?’

‘We weten niet waar het mee te maken heeft.’

Jennsen knikte. ‘Ik zal wel helpen. Ik zal doen wat ik kan, want ik wil jullie graag van dienst zijn.’

Kahlan hield haar zorgen voorlopig voor zichzelf terwijl ze als blijk van waardering een arm om de schouders van de jonge vrouw sloeg en met haar naar de wagen terugliep.